

Бенковски спрѣ коня си. До слуха му достигна тревожниятъ звѣнъ на камбаната:

— Момчета, бѣловчани сж възстанали! Напредъ!

Конниците съ лекъ бѣгъ се спуснаха къмъ селото.

— Напредъ! — викаше Бенковски и шпорѣше коня си. — Да покажемъ на нашитѣ братя, че хвърковата чета е навсѣкжде!

Изведнажъ той опъна юздитѣ. Конятъ се изправи на заднитѣ си крака и спрѣ. По пѣтя откъмъ селото съ бързи крачки вървѣха двама мъже, облѣчени въ граждански дрехи.

— Стойте! — заповѣда Бенковски на четниците си.

А въ това време двамата посрещачи вече ги бѣха доближили. Единиятъ отъ тѣхъ бѣ петдесетъ годишенъ човѣкъ, съ прошарени коси, а другиятъ — осемнадесетъ годишенъ момъкъ. Явно бѣше, че бѣха баща и синъ.

Бащата свали шапката си и заговори съ треперящъ гласъ:

— Воеводо, и вие храбри велможи! Дойдохъ да ви посрещна

пръвъ, та дано изпълните молбата ми.

— Казвай, братко българино! — окуражи го Бенковски.

Старецътъ обгледа всички четници, задържа погледа си върху воеводата, после погледна сина си и промълви:

— За Владимира е молбата ми. За сина ми. Азъ съмъ вече старъ, не мога да въртя сабля за народното освобождение. Но Господъ ми е далъ синъ. Той ми е всичко, което имамъ. Моля ти се, воеводо, вземи го въ четата! Нека пролѣе кръвта си за свободата! За това дѣло всѣки трѣбва да жертвува. Даскалъ Нено, като нѣма нищо друго — жертвува чедото си.

Сълзи потекоха по странитѣ на стария даскалъ Нено. Той цѣлуна сина си по челото и го пушна между възстаницитѣ. Момъкътъ плачеше отъ радостъ.

А Бенковски скочи отъ коня си, прегърна стареца, цѣлуна го и викна на четниците си:

— Най-сетне ще изгрѣе свободата, братя! Когато бацитѣ сами принасятъ синоветѣ си въ жертва, сигурно ще изгрѣе свободата!...

Свѣтлозаръ Димитровъ

